

HỒI THỨ MỘT TRĂM CHÍN MƯỜI CHÍN

LINH QUY CÁC HÀO KIỆT THỤ HÌNH

Lệnh Hồ Xung nhìn bóng dưới nước thì người kia ngồi ở phía sau chàng cách xa không đầy hai thước. Giả tử người kia vươn tay ra là có thể điểm vào tử huyệt làm cho chàng phải uống mạng nhưng chàng sợ quá ngồi ngáy ra không biết vọt về phía nào để tránh.

Người đó lần đến sau lưng chàng không một tiếng động nên chàng chẳng hay biết gì, đủ tỏ võ công họ cao thâm đến trình độ khôn lường.

Một ý niệm cổ quái khiến chàng la thâm:

- Quỷ!

Nghĩ tới ma quỷ chàng lại càng bỏ vía ngồi trơ ra một lúc. Chàng lại nhìn xuống nước.

Nước chảy rung rinh, bóng trắng lộn ngược lơ mờ không nhìn rõ nhưng cũng nhận ra được hai bóng người giống hệt nhau. Hai người đều là đàn bà mặc áo rộng thùng thình, đầu tóc chải mượt quán lại thành một búi chằng khác gì nhau, nghĩa là giống hệt người chàng đã hóa trang. Lệnh Hồ Xung càng nhìn càng khiếp vía, trông ngực đánh hơn trống làng, tưởng chừng trái tim muốn nhảy ra ngoài cửa miệng. Bất thình lình một luồng dũng khí không biết từ đâu kéo tới khiến chàng quay phắt lại, mặt chàng đối diện với mặt quỷ kia. Lệnh Hồ Xung nhìn rõ đối phương rồi, bất giác chàng hít một hơi khí lạnh. Mặt chàng nhìn rõ đối phương là một người đàn bà đứng tuổi, phẳng phất giống như mụ bặc phụ vừa cầm vừa điếc ở trên chùa Huyền Không. Chàng tự hỏi:

- Mụ đến sau lưng mình từ lúc nào? Bằng cách gì? Sao mình lại không hay biết chi hết? Thế này thì thật là kỳ.

Bây giờ chàng đã bớt phần sợ hãi nhưng lại tăng thêm phần kinh dị. Bất giác chàng buột miệng lên tiếng:

- á bà bà! bà bà đấy ư? Bà bà làm cho bản nhân phải một phen bỏ vía.

Thanh âm chàng run run đủ tỏ ngoài mặt tuy chàng ra vẻ bạo dạn mà trong lòng chưa hết kinh hãi. Chàng nhận thấy bà bà cài búi tóc bằng một cành kinh thoa, mình mặc áo vải xám lợt giống hệt màu áo của chàng. Lệnh Hồ Xung lại nói tiếp:

- Bà bà miễn trách cho! Trí nhớ của Doanh Doanh thật là tuyệt diệu. Nàng nhớ được bà mặc áo màu này liền hóa trang cho tại hạ giống hệt. bây giờ tại hạ cùng bà bà coi chằng khác gì chị em sinh đôi.

Chàng thấy nét mặt á bà bà vẫn trơ như gỗ không ra chiều giận dữ cũng chẳng tỏ vẻ vui mừng, chẳng hiểu trong lòng mụ nghĩ gì.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Mụ này thật là cổ quái! Ta hóa trang làm mụ bị mụ nhìn thấy rồi, bây giờ mụ lại tới đây thì ta phải bỏ đi không nên chần chờ ở lại nữa.

Chàng nghĩ vậy liền đứng lên nhìn á bà bà xá một xá rồi nói:

- Đêm đã khuya rồi, tại hạ xin cáo biệt!

Đoạn chàng trở gót nhằm đường cũ ra đi.

Lệnh Hồ Xung mới đi được bảy tám bước đột nhiên chàng thấy một người đứng chắn đường. Người này chính là á bà bà nhưng không hiểu thân pháp mục xuất quỷ nhập thần thế nào mà không một tiếng động, không thấy bóng hình mục đã tới được trước mặt chàng. Đông Phương Bất Bại lúc đối địch chuyển động thân hình nhanh như chớp nhoáng nhưng vẫn còn nhìn rõ bóng người. Mục này đột nhiên đứng sững trước mặt tựa hồ ở dưới đất chui lên mới thật là kỳ.

Lệnh Hồ Xung trong lòng xiết bao kinh hãi! Chàng biết đêm nay đúng là đã gặp phải cao nhân, bất giác chàng than thầm:

- Mình hóa trang làm người nào chẳng được mà lại hóa trang làm mục này, chắc mục tức giận lắm rồi đây.

Chàng liền xá dài nói:

- Bà bà! tại hạ có điều mạo phạm, đã cải trang làm bà bà vậy bà bà hãy về đi! Tại hạ sẽ đến chùa Huyền Không tạ tội.

á bà bà vẫn mặt lạnh như tiền chẳng có vẻ chi nóng giận.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- à phải rồi! Tại hạ có nói gì bà bà cũng chẳng nghe tiếng.

Chàng liền cúi xuống, lấy ngón tay viết ra mặt đất mấy chữ:

- Xin lỗi bà bà từ nay trở đi tại hạ không dám thế nữa.

Đoạn chàng đứng ngậy người lại thì thấy bà bà vẫn ngơ ngáo đứng đó. Mục chẳng buồn nhìn đến những chữ chàng vừa viết.

Lệnh Hồ Xung trở tay xuống đất lớn tiếng:

- Xin lỗi bà bà từ nay không dám thế nữa.

á bà bà vẫn đứng trơ như pho tượng Bồ Tát ở chùa.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Hồng bét! Chắc mục không biết chữ rồi!

Chàng lại xá lia lia luôn mấy cái, giơ tay chỉ trở làm hiệu rồi sẽ cời bỏ tóc, trở lại chân tướng. Đoạn chàng chấp tay ra chiều xin lỗi. Không biết có phải á bà bà chẳng hiểu ý chàng hay mục giả vờ mù cứ đứng trơ không nhúc nhích và tựa hồ không để ý gì. Lệnh Hồ Xung không biết làm thế nào lại gãi đầu gãi tai nói:

- Bà bà không hiểu thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào được.

Đoạn chàng né mình lướt qua bên người mục. Nhưng chân trái chàng vừa cử động thì người á bà bà cũng lấp loáng một cái. Mục đứng trước mặt chàng rồi. Lệnh Hồ Xung hít một hơi khí lạnh nói:

- Xin lỗi!

Chàng khoa chân bước sang bên phải rồi đột nhiên vọt qua mé tả lướt đi. Nhưng chân trái chàng vừa chấm đất thì á bà bà lại đứng chắc trước mặt chàng. Lệnh Hồ Xung chuồn luôn mấy lần, mỗi lúc một mau lẹ hơn nhưng á bà bà không rời chàng nửa bước, thủy chung mục vẫn án ngữ trước mặt. Lệnh Hồ Xung thấy bà bà cứ cản đường hoài thì trong lòng nóng nảy vô cùng, chàng liền vươn tay trái ra đẩy vào bả vai đối phương. Ngón tay chàng sắp đụng vào vai mục thì đột nhiên mục vung bàn tay chém xuống cổ tay chàng. Lệnh Hồ Xung vội rút tay về. Tuy động tác của chàng cực kỳ mau lẹ mà lưng bàn tay cũng bị ngón tay út của á bà bà quét trúng. Chàng cảm thấy đau rất chẳng khác gì bị dao khứa. Chàng thấy mình đuối lý không dám cùng mục quyết đấu và chỉ mong được chóng thoát thân. Lệnh Hồ Xung liền cúi xuống muốn chuồn qua mé bên người mục để lướt đi nhưng chàng vừa chuyển động thân hình đã cảm thấy chưởng phong xô tới. á bà bà đã phóng chưởng đánh vào đỉnh đầu chàng. Lệnh Hồ Xung vội nghiêng người đi để tránh nhưng phát chưởng của đối phương phóng ra cực kỳ mau lẹ. Bỗng nghe đánh bốp một tiếng, vai chàng đã bị trúng chưởng. Người á bà bà cũng bị chấn động. Nguyên phát chưởng của mục đánh tới vai Lệnh Hồ Xung thì môn hấp tinh đại pháp trong người chàng tự động phát sinh phản ứng, hút lấy chưởng lực của mục. á bà bà đột nhiên thò tay trái ra, hai ngón tay khô đét như chân gà nhọn hoắt nhằm đâm vào mắt Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung kinh hãi vô cùng, vội cúi đầu xuống để tránh khỏi chiêu trảo của đối phương nhưng trường hợp này khiến cho sau lưng chàng có chỗ sơ hở rất lớn. Nếu bị quyền chưởng đánh trúng thì thật là nguy hiểm. May ở chỗ bà bà lúc nào cũng e sợ hấp tinh đại pháp của chàng nên không dám thừa chỗ sơ hở đánh vào. Tay mặt mục cong đi và đâm ngược lên vẫn nhằm móc mắt Lệnh Hồ Xung. Hiển nhiên mục quyết định chủ ý, bất luận Hấp tinh đại pháp của chàng ghê gớm đến đâu thì ngón tay của mục mà đâm trúng mắt cũng làm cho chàng phải đui mù. Con mắt là vật mềm nhũn thì chẳng thể nào hút được công lực của người ngoài. Lệnh Hồ Xung vung tay lên gạt. á bà bà liền xoay bàn tay lại, năm ngón tay của nọ biến thành chiêu trảo chụp xuống mắt bên trái chàng. Lệnh Hồ Xung lại vung tay trái lên gạt thì ngón tay trở bên phải của á bà bà đã nhằm đâm vào lỗ tai bên trái Lệnh Hồ Xung. á bà bà luôn luôn thay đổi chiêu thức, ngón tay mục lúc đưa lên lúc đâm xuống cực kỳ mau lẹ! Chiêu thức của mục rất cổ quái coi như mục đàn bà nhà quê đánh lộn với người khác, nhưng nó vừa hiểm độc vừa mau lẹ. Chỉ trong mấy chiêu mục đã bức bách Lệnh Hồ Xung phải lùi hoài. Nguyên Lệnh Hồ Xung về công phu quyền cước chẳng lấy gì làm cao minh cho lắm, nếu á bà bà không sợ môn Hấp tinh đại pháp mà dám đụng chân tay vào người chàng thì chàng đã liên tiếp bị trúng chưởng của mục rồi. Hai bên qua lại thêm mấy chiêu, Lệnh Hồ Xung tự biết môn quyền cước của mình còn kém đối phương rất xa nếu không lấy kiếm ra chiến đấu thì đêm nay khó nổi thoát thân. Quyết định chủ ý rồi chàng liền thò tay vào bọc để rút đoản kiếm. Nhưng lúc tay mặt chàng vừa đụng vào chuôi kiếm thì á bà bà đã biết chỗ dụng ý của chàng, mục liền ra chiêu nhanh như điện chớp. Mục tấn công bảy tám chiêu liên khiến cho Lệnh Hồ Xung phải né tả tránh hữu chẳng lúc nào rảnh tay để rút kiếm ra. Lệnh Hồ Xung thấy á bà bà ra chiêu mỗi lúc một tàn độc. Hiển nhiên chàng chẳng có gì thù oán với mục mà mục lại có ý móc mắt chàng thì biết ngay cục diện đêm nay cực kỳ nguy hiểm. Đột nhiên Lệnh Hồ Xung quát lên một tiếng thật to, tay trái chàng đưa lên che cặp mắt còn tay phải thò vào bọc để rút kiếm, đồng thời chàng đành chịu mục phóng chưởng và vung cước đánh tới miễn sao rút được trường kiếm ra. Nhưng giữa lúc ấy đầu chàng bị rít chặt, á bà bà đã nắm được tóc chàng.

Bỗng hai chân Lệnh Hồ Xung lơ lửng cao khỏi mặt đất rồi cả người chàng bị á bà bà nhấc bổng lên. Tiếp theo chàng thấy trời đất quay cuồng, người chàng bị đưa lên không quay chuyển rất mau. Nguyên á bà bà nắm tóc Lệnh Hồ Xung rồi kéo mạnh cho người chàng đưa ngang lên rồi quay tít, mỗi lúc một nhanh.

Lệnh Hồ Xung kêu rầm lên:

- Ô hay bà bà làm gì thế này?

Chàng vung tay đá chân loạn lên muốn chụp lấy cánh tay á bà bà thì đột nhiên hai bên nách chàng bị tê chôn. Chàng đã bị mũi kiếm trúng huyết đạo. Tiếp theo cả sau lưng, trước ngực, đầu, cổ mấy nơi huyết đạo đều bị kiếm trúng. Thế là toàn thân chàng nhũn ra không cử động được nữa.

Á bà bà vẫn chưa dừng tay, mũi quay tít người Lệnh Hồ Xung như một cây lưu tinh chùy.

Bên tai Lệnh Hồ Xung chỉ nghe tiếng gió vù vù. Chàng nghĩ thầm:

- Đời ta đã gặp không biết bao nhiêu chuyện kỳ lạ nhưng chưa bao giờ bị người nắm tóc xoay mình như chong chóng làm trò chơi như lúc này.

Á bà bà xoay Lệnh Hồ Xung cho đến lúc chàng sắp ngất đi mới dừng tay lại. Huých một tiếng, mũi đã liệng quăng chàng xuống đất một cái thật mạnh. Lệnh Hồ Xung nguyên trước không có ý gì thù nghịch với á bà bà nhưng lúc này chàng bị mũi quay còn thiếu chết đi sống lại nên lòng chàng không khỏi căm hận liền cất tiếng thóa mạ:

- Mũi thói tha này! Mũi thật là con người không biết điều, ta mà rút được kiếm ra thì phải đâm mũi lòi ruột mới hả lòng.

Á bà bà vẫn lạnh lùng ngó Lệnh Hồ Xung nét mặt trơ như gỗ không lộ vẻ gì tức giận hay mừng vui.

Lệnh Hồ Xung tự nhủ:

- Đánh mũi thì không đánh được rồi. Nếu không mắng nhiếc cho sướng miệng thì ra mình bị thua to. Nhưng lúc này ta bị mũi kiềm chế nếu mũi biết ta chửi mắng tất còn làm cho ta đau khổ hơn. Chàng nghĩ vậy liền miệng cười ha hả nhưng lớn tiếng thóa mạ:

- Mũi già thói tha kia! Hoàng thiên biết mũi tâm địa độc ác nên mới làm cho mũi điếc lòi điếc nõ lại miệng câm như hến không biết cười cũng không biết khóc. Mũi là đưa si ngốc thì tưởng làm con lợn con chó cũng còn sướng hơn.

Lệnh Hồ Xung mắng mỗi lúc một thậm tệ, mặt chàng lại tỏ ra rất hoan hỉ, miệng cười ha hả không ngớt. Nguyên chàng cười đây chỉ là chuyện giả dối, cười để á bà bà không nghĩ là chàng đang chửi bới nhiếc móc. Sau chàng thấy mình chửi mắng bao nhiêu mũi cũng không phản ứng bất giác chàng rất lấy làm đắc ý nổi lên tràng cười hô hố.

Á bà bà từ từ tiến lại bên Lệnh Hồ Xung, mũi vươn tay trái ra nắm lấy tóc chàng lôi đi xềnh xệch. Mũi đi mỗi lúc một lẹ.

Lệnh Hồ Xung tuy bị điểm huyết nhưng chưa mất tri giác. Người chàng bị xát xuống đất đau đớn không chịu nổi. Chàng lại lớn tiếng thóa mạ không ngớt. Lúc này chàng có muốn cười cũng cười không ra tiếng được.

Á bà bà lôi Lệnh Hồ Xung lên núi. Chàng nghiêng đầu quan sát địa hình thì thấy mù đi một lúc rồi rẽ về hướng tây tức là theo đường lên chùa Huyền Không.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới đoán ra bọn Bất giới hòa thượng, Điền Bá Quang, Mạc Bắc song hùng, Bảo Đại Sở, Cừu Tùng niên bị treo chắc là do thủ đoạn của mù.

Chàng nghĩ rằng nhân vật đến bắt người mà thần không hay quả không biết thì trừ chân tay mù người khác khó có thể làm được. Bất giác chàng nhủ thầm:

- Ta đã lên chùa Huyền Không và đã gặp mù cầm điếu này mà tuyệt nhiên không biết một tý gì về mù thì ra mình ngu ngốc thật. Chẳng những ta không hay biết mà cả những cao nhân như Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng thấy mù già cũng không sinh lòng ngờ vực. Vậy tài che dấu bản lãnh của mù thật là tuyệt hảo.

Rồi chàng lại nghĩ:

- Giả tử mù cầm điếu này cũng treo ta lên cây ở Thông Nguyên cốc như bọn Bất giới đại sư và buộc cổ ta một giải lụa viết chữ vào bảo ta là một tên đại dâm tặc đệ nhất thiên hạ mới thật là nhục! Ta đã làm chương môn phái Hằng Sơn, lại ăn mặc giả đàn bà chẳng vào kiểu cách gì thì còn chi là thể diện nữa? May mù chỉ lôi ta lên chùa Huyền Không để treo ta ở trên đó, ta khỏi xấu mặt trước mọi người cũng là đỡ lắm.

Lệnh Hồ Xung bản tính khoáng đạt. Bữa nay chàng gặp vận xấu nhưng không bị treo lên Hằng Sơn biệt viện cho mọi người hay cũng là một điều đại hạnh trong những sự không may.

Đoạn chàng tự hỏi:

- Chẳng hiểu mù này có biết lai lịch ta chẳng? Hay là mù thấy ta là chương môn phái Hằng Sơn mà ưu đãi ta một vài phần?

Dọc đường người chàng sượt vào đá núi nên toàn thân da thịt bị cứa đứt không biết đến bao nhiêu chỗ. May mặt chàng ở trên cao nên ngũ quan không bị thương tổn.

Khi đến chùa Huyền Không, á bà bà lôi Lệnh Hồ Xung vào đại diện. Bỗng thấy mù đóng cửa chùa lại rồi lôi thẳng chàng lên gác tầng cao nhất ở mé tả kêu bằng Linh Quy các.

Ngày trước Lệnh Hồ Xung đã đưa Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo trưởng lên Linh Quy các để thương nghị đại sự. Lệnh Hồ Xung thấy á bà bà lôi mình lên Linh Quy các thì không khỏi giật mình kinh hãi. Chàng lớn tiếng la:

- Trời ơi! Thôi hỏng to rồi!

Nguyên ngoài Linh Quy các có một cái cầu treo, phía dưới là cái hang sâu muôn trượng. Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Nếu mù cầm điếu này mà treo mình lên cây cầu đó mà nơi đây chẳng mấy khi có người đến thì thật là nguy. Trong vòng mười ngày hay nửa tháng mà không ai lên là ta bị chết đói. Nếu vậy thì mù thật là độc ác.

Á bà bà bỏ Lệnh Hồ Xung trên gác rồi một mình mù đi xuống.

Lệnh Hồ Xung nằm sóng sượt dưới đất. Chàng tự hỏi:

- Không hiểu lai lịch của mục cam điếc này ra sao? Ta chẳng biết một chút manh mối gì. Chắc mục là một danh thủ tiền bối ở phái Hằng Sơn, có khi mục cũng là một nhân vật như Vu Tẩu. Không chừng mục là người hầu cận của sư phụ các vị sư thái Định Tĩnh, Định Nhân. Không hiểu sao mục lại biết âm mưu của bọn Cừ Tung Niên toan làm điên đảo phái Hằng Sơn mà bắt chúng treo lên?

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây cũng yên lòng được một chút, chàng tự nhủ:

- Ta đã là chưởng môn phái Hằng Sơn thì dù sao mục cũng nghĩ tới chút tình hương hỏa mà không đến nỗi hành hạ quá tệ.

Nhưng rồi chàng lại nghĩ:

- Không khéo ta thay hình đổi dạng thế này mục không nhận ra được mà coi ta như bọn Trương phu nhân cố ý hóa trang làm mục vào đây nằm vùng để âm mưu quấy rối phái Hằng Sơn thì ta không khỏi bị coi là kẻ thù. Trường hợp này ta sẽ bị đau khổ hơn. Như thế lại càng hỏng bét.

Trong đầu óc Lệnh Hồ Xung lúc này những mối hoài nghi nổi lên như sóng cồn. Chàng không sao đoán được hậu quả về vụ xúi quẩy này. Chàng vẫn không nghe thấy tiếng động bước chân lên thang lầu mà á bà bà lại lên tới nơi. Trong tay mục cầm một sợi giây. Mục cột chân tay Lệnh Hồ Xung lại.

Lệnh Hồ Xung không nói gì nữa mà chân tay không cử động được nên để mặc mục muốn làm gì thì làm.

Á bà bà cột chân tay Lệnh Hồ Xung lại rồi rút trong bọc ra một mảnh vải vàng buộc vào cổ chàng.

Lệnh Hồ Xung nổi tính hiếu kỳ. Chàng muốn coi xem trên mảnh vải đó viết những chữ gì. Nhưng giữa lúc ấy, hai mắt chàng bỗng dưng tối sầm.

Nguyên á bà bà đã lấy mảnh vải đen bịt mắt chàng lại.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Mục này vừa cam vừa điếc mà đầu óc rất minh mẫn. Mục biết ta muốn nhìn mảnh vải liền bung mắt lại không cho nhìn thấy. Vậy đầu óc mục có lẽ thông minh hơn cả người thường.

Rồi chàng bụng bảo dạ:

- Lệnh Hồ Xung này bất quá là một tên lãng tử giang hồ, thiên hạ đều biết tiếng vậy những chữ viết vào mảnh vải đó dĩ nhiên chẳng tử tế gì, ta không nhìn thấy cũng xong.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy cổ tay và gót chân bị rít chặt, rồi cả người chàng đưa lên không. Chàng đã bị treo lên xà nhà.

Lệnh Hồ Xung nổi giận ùng ùng lại lớn tiếng thóa mạ.

Tuy chàng thích làm huyên náo nhưng lòng chàng lại rất tinh tế, chàng tự nhủ:

- Ta chỉ biết già mồm chửi mắng thì khó mà thoát thân được. Bây giờ ta nên từ từ vận khí để thông huyết đạo chờ khi lấy được kiếm cam tay là có thể kiềm chế mục cam

điếu này để treo mộ lên. Ta cũng sẽ buộc vào cổ mộ một tấm vải vàng. Nhưng không hiểu nên viết vào tấm vải đó những chữ gì?

Rồi chàng tự trả lời:

- Ta viết quách "Thiên hạ đệ nhất đại ác bà".

Đoạn chàng lắc đầu lắc bả:

- Không được! Cho mộ là đệ nhất thiên hạ thì bất cứ đệ nhất gì gì không chừng mộ cũng vui sướng. vậy ta viết "Thiên hạ đệ thập bát ác bà" để mộ nghĩ cho vợ đầu cũng không ra được 17 mộ ác bà đứng trên mộ là ai?

Lệnh Hồ Xung lại lắng tai nghe động tĩnh thì không thấy tiếng hô hấp. á bà bà đã xuống khỏi gác rồi.

Lệnh Hồ Xung bị treo đến mấy giờ bụng đói meo. Nhưng chàng vận khí thấy huyết đạo dần dần khai thông thì trong bụng mừng thầm. Đột nhiên người chàng đu một cái. Tiếp theo chàng nghe đánh huych một tiếng. Người chàng bị rớt xuống cầu thang lầu.

Nguyên á bà bà đã thả giầy ra nhưng mộ trở lại lúc nào chàng cũng chẳng hay biết gì hết. á bà bà cởi tấm khăn bịt mặt Lệnh Hồ Xung ra. Những huyết đạo trên cổ chàng chưa khai thông nên không thể cúi xuống nhìn tấm khăn vải vàng được. Chàng chỉ ngó thấy một chữ nương ở cuối cùng.

Bất giác chàng la thầm:

- Hồng bát. mộ viết chữ nương tất nhiên cho mình là một người đàn bà. Chẳng thà mộ bảo mình là đâm tặc lảng tử hay gì gì cũng không sao. Nay mộ lại coi mình là phụ nữ thì còn ra thể thống gì nữa?

Bỗng thấy á bà bà với lấy một cái bát lớn ở trên bàn đem lại chàng nghĩ bụng:

- Không hiểu mộ cho mình uống nước hay ăn cháo? Giá có rượu uống thì tốt hơn.

Đột nhiên chàng cảm thấy trên đầu nóng bỏng. Chàng không nhin được la lên một tiếng:

- Trời ơi!

Té ra trong bát đựng nước nóng. Mộ cầm bát nước nóng dội vào đầu Lệnh Hồ Xung cho tóc ướt đầm.

Lệnh Hồ Xung lại lớn tiếng thóa mạ:

- Tặc bà nương! Mộ làm gì thế này?

Chàng thấy mộ lấy trong bọc ra một lưỡi dao cạo thì không khỏi giật mình kinh hãi. Lại nghe đánh roạt một tiếng. Da đầu chàng hơi đau. á bà bà cạo đầu chàng.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa tức giận, chàng không hiểu mộ điên khùng này làm trò gì. Sau một lúc đầu chàng bị cạo sạch hết. Chàng nghĩ bụng:

- Được rồi! Lệnh Hồ Xung bữa nay làm hòa thượng. Chao ôi! không phải rồi! ta mặc quần áo phụ nữ thì phải làm ni cô chứ làm hòa thượng thế nào được? Đột nhiên chàng nhớ tới Doanh Doanh miệng lắc bả:

- Nàng đã nói đùa bảo chàng cải trang làm ni cô không ngờ lời nàng quả nhiên ứng nghiệm. E rằng chuyện này phải rắc rối to. Không chừng mục ác phụ này đã biết ta là ai. Mục thấy ta là trai đương thì mà làm chuông môn phái Hằng Sơn thì có điều không ổn. Chẳng những mục cạo đầu ta không chừng mục còn... cắt bộ sinh dục để ta hết đường làm ô uế nơi cửa Phật thanh tịnh. Mục này đã tập trung với phái Hằng Sơn mà mục nổi cơn điên thì việc gì mục cũng dám làm tới. Lệnh Hồ Xung này bữa nay gặp cơn đại nạn không đi luyện Tịch tà kiếm pháp được nữa.

Á bà bà cạo trọc đầu Lệnh Hồ Xung rồi quét sạch những tóc tai của chàng đi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới việc khẩn cấp nhất là thử vận nội lực để đả thông những huyết đạo bị phong tỏa. Chàng cảm thấy mấy chỗ huyết đạo bị điểm đã nhúch nhích được thì đột nhiên mấy huyết đạo ở sau lưng và bả vai lại bị mục thọc tay vào điểm. Lệnh Hồ Xung buông tiếng thở dài. Cả mấy tiếng "ác bà nương" chàng cũng không muốn thóa mạ nữa.

Á bà bà cỡi tám vãi vàng buộc trên cổ chàng đặt xuống một bên.

Lệnh Hồ Xung bây giờ mới trông rõ giòong chữ viết: "Thiên hạ đệ nhất đại hạt tử, bất nam bất nữ ác bà nương".

Chàng la thầm:

- Té ra mục ác bà này giả câm giả điếc. Mục biết nghe biết nói hản hoi, nếu không thì sao Bất giới hòa thượng đại sư bảo ta là kẻ đui mắt thứ nhất thiên hạ mục cũng biết? Chắc là trong khi Bất giới hòa thượng nói chuyện với con gái mục đứng bên nghe lén. Cả lúc Nghi Lâm tiểu sư muội nói với ta nữa chắc mục cũng nghe thấy hết rồi.

Chàng liền lên tiếng:

- Mục đừng giả vờ nữa. Mục không phải là người câm điếc.

Nhưng á bà bà không lý gì đến chàng mục vươn tay ra cởi áo chàng.

Lệnh Hồ Xung cả kinh la lên:

- Mục làm gì thế này?

Chàng không hiểu á bà bà không nghe tiếng thật hay giả vờ.

Roạt một tiếng! Mục đã xé cái áo đàn bà mà Lệnh Hồ Xung mặc vào mình thành hai mảnh rồi quẳng xuống.

Lệnh Hồ Xung càng kinh hãi kêu thét lên:

- Mục mà động đến một sợi lông của ta là ta chém mục nát ra như tương đó!

Nhưng chàng lại nghĩ:

- Cả mái tóc của mình mục đã cạo sạch trơn thì còn nói gì đến chuyện mục không dám đụng đến một sợi lông.

Á bà bà lấy một hòn đá mài dao nhỏ bé đổ nước vào rồi cầm lưỡi dao cạo mài qua mài lại. Mục giờ ngón tay để thử dao lộ ra vẻ vừa lòng.

Mục đặt lưỡi dao xuống một bên rồi lấy trong bọc ra một cái bình sứ. Ngoài bình cò đề năm chữ "Thiên hương đoạn tục giao".